

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **N. T.**

bytem

státní příslušnost Mongolsko

zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem

se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2015, č. j. MV-85609-4/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 9. 2015, č. j. MV-85609-4/SO-2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15.342 Kč** ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2015, č. j. MV-85609-4/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 5. 5. 2015, č. j. OAM-15958-39/DP-2014 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula relevantní okolnosti a průběh správního řízení. Uvedla, že žalobkyni byl v období od 5. 10. 2009 do 4. 10. 2011 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě, kde působila jako jednatelka. Se žalobkyní byl v řízení o žádosti ze dne 14. 4. 2014 proveden dne 23. 3. 2015 výslech ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), při kterém žalobkyně prostřednictvím právního zástupce mj. uvedla, že nebude odpovídat na otázky týkající se předešlého účelu dlouhodobého pobytu, neboť žádá o pobyt za účelem zaměstnání a otázky ohledně podnikání s tímto účelem nesouvisí. Dále při výslechu uvedla, že pracuje v cukrárně a že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky.

3. Žalovaná je toho názoru, že správní orgán I. stupně je povinen zjistit v každém jednotlivém případě, zda jsou splněny zákonem požadované podmínky pro vyhovění žádosti, včetně toho, zda je dán důvod pro nevyhovění žádosti podle ustanovení § 37 a § 56 zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že žádost o bytové oprávnění obsahuje kolonku č. 17, která se týká předchozího pobytu na území delšího než 3 měsíce, v rámci které je nutné vyplnit délku, důvod a místo předešlého pobytu. Žalobkyně nechala tuto kolonku prázdnou, což nebylo podstatné, neboť údaje byly dohledány v informačním systému cizinců. Žalovaná doplnila podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 73, že důvodem pro nevyhovění žádosti může být i minulé neplnění účelu pobytu. Podle názoru žalované správní orgán I. stupně dostatečně reagoval na návrh žalobkyně k provedení výslechu žalobkyně a jejího zaměstnavatele a na zaslání výzvy dle ustanovení § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) a nedošlo tak k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná dále odmítla, že by došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán I. stupně nebyl povinen posuzovat přiměřenost rozhodnutí.

4. S ohledem na uvedené žalovaná celkově uzavřela, že správní orgán I. stupně správně podřadil zjištěný skutkový stav pod ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

III. Žaloba a vyjádření k žalobě

5. V žalobě žalobkyně uvedla, že její žádost byla zamítnuta s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobkyně vyplývá, že se správní orgán I. stupně pokusil zjistit, zda je dán důvod pro zamítnutí žádosti kvůli existenci jiné závažné překážky v podobě neplnění účelu dříve povoleného pobytu,

přičemž žalobkyně při výsledku odmítla odpovídat na otázky týkající se jejího podnikání, které bylo účelem jejího dříve povoleného pobytu z toho důvodu, že předmětem nové žádosti bylo zaměstnání. Žalobkyně zdůraznila, že plnění účelů dříve povolených pobytů není údajem uvedeným v žádosti, a proto nebylo logické zamítnout žádost z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

6. Žalobkyně uvedla, že z judikatury Městského soudu v Praze i z praxe správních orgánů vyplývá, že skutečnost, že cizinec v minulosti neplnil účel dříve povoleného pobytu, tvoří tzv. „jinou závažnou překážku“ jakožto důvod pro nevyhovění žádosti o změnu účelu pobytu ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Obsahem údajů v kolonce č. 17 žádosti je podle žalobkyně pouze existence dřívějšího pobytu, jeho účelu a časové vymezení, tj. objektivní skutečnosti, ověřitelné nahlédnutím do evidence správních orgánů, a nikoliv to, zda účely předmětných pobytů byly plněny. Podle názoru žalobkyně správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo v tom, aby nashromáždil dostatečné množství podkladů pro zamítnutí žádosti pro jinou překážku pobytu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je toho názoru, že odepření součinnosti ve věci dřívějších pobytových oprávnění samo o sobě není důvodem pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně poté nesouhlasila se správním orgánem I. stupně v tom, že existují pozitivní a negativní podmínky pro povolení pobytu, protože žadatel není povinen vyvracet naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti či zrušení víza.

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně předvolal žalobkyni na den 23. 3. 2015 k provedení výsledku za účelem ověření, zda žalobkyně plnila účel předešlého pobytového oprávnění, tj. účel podnikání – účast v právnické osobě, avšak žalobkyně odmítla odpovídat na příslušné otázky a znemožnila tak zjištění, zda existuje jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na to, že zákon o pobytu cizinců stanoví pozitivní a negativní podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Pozitivní byly podle žalované vymezeny např. v ustanovení § 31 či § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a negativní např. v ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců, přičemž jestliže nastane některá ze skutečností uvedených v tomto ustanovení, cizinec přestane splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a to je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu či nevydání nového pobytového oprávnění, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 73. Ve zbytku žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované zdůraznila, že pro ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je relevantní to, zda jde o údaje uvedené v žádosti, přičemž otázka plnění či neplnění účelů dříve povolených pobytových oprávnění takovým údajem není. Z dokazování dle žalobkyně nevyplývalo, že by byl dán důvod pro zamítnutí žádosti či zrušení víza, což by byl jediný důvod pro posuzování uváděných negativních podmínek. Zjištění, zda žalobkyně plnila účel povoleného pobytu, by mělo být předmětem samostatného řízení a meritorního rozhodnutí, které by pak mohlo sloužit jako podklad pro závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu. Žalovaná doplnila, že k tomu nedošlo a že pochybnosti správního orgánu I. stupně ohledně možnosti plnění předešlého účelu pobytu (tj. podnikání) působením ve společnosti s pěti jednatelem postrádají oporu a řádné odůvodnění.

IV. Jednání

9. Jednání ve věci se konalo dne 22. 10. 2019. Žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku, které uvedla již v žalobě. Žalovaná se z jednání omluvila, odkázala přitom na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

11. Správní orgán I. stupně i žalovaná naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců shledali v tom, že žalobkyně odmítla v průběhu výsledku poskytnout správnímu orgánu I. stupně informace týkající se plnění účelu předešlého povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Žalobkyně je oproti tomu toho názoru, že plnění účelu dříve povoleného pobytu není údajem uvedeným v žádosti, a proto nebylo možné zamítnout její žádost na základě předmětného ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

12. Stežejní spornou otázkou v posuzované věci je tedy to, zda správní orgán I. stupně žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání zamítl v uvedených skutkových okolnostech na základě ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v souladu s tímto ustanovením, tj. z důvodu, že se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje v žádosti o vízum.

13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 14. 4. 2014 žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pro procesní režim projednání takové žádosti poté podle ustanovení § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí obdobně ustanovení § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 zákona vztahující se na dlouhodobé vízum.

14. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí poměrně obsáhle rozebírá výsledek žalobkyně, konstatuje přitom, že tímto výsledkem mělo být ověřeno plnění účelu předchozího pobytu. Správní orgán I. stupně tedy zjevně zaměřil dokazování na zjištění toho, zda žalobkyně plnila účel předchozího pobytu a zda to v jejím případě znamená jinou závažnou překážku pro zamítnutí žádosti. Tento postup potvrdila i žalovaná vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, z něhož vyplývá, že neplnění účelu pobytu cizince na území může být důvodem zamítnutí žádosti pro tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (pozn. městského soudu – ve znění rozhodném pro nyní posuzovaný případ se jedná o ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců).

15. To se však správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zjistit pro nesoučinnost žalobkyně, která odmítla (podle správního orgánu I. stupně neoprávněně) odpovídat na otázky týkající se předchozího pobytu. Taktéž podle názoru městského soudu ani odepřená výpověď sama o sobě nemohla vést k dostatečně podloženému závěru,

že žalobkyně účel předchozího pobytu neplnila – nic takového nevyplývá ze žádného z ustanovení zákona o pobytu cizinců a z tohoto zákona nevyplývá ani to, že by se v případě odmítnutí výpovědi na otázky v rámci výsledku pokládala zjišťovaná skutečnost za prokázanou. Správní orgány by tyto skutečnosti musely v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu ověřit v jiných podkladech - prakticky se nabízelo například, aby správní orgány požádaly o součinnost právnickou osobu, jejíž jednatelkou byla žalobkyně, společníky či jednatele této právnické osoby nebo aby vyžádaly informace o fungování právnické osoby od rejstříkového soudu, finančního úřadu či orgánů správy sociálního zabezpečení atp. Žádné takové skutkové zjištění však žalovaná ani správní orgán I. stupně neučinili. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí poté vyplývá, že ve skutkových zjištěních správní orgán I. stupně ani žalovaná skutečně neshledali existenci jiné závažné překážky a prokázání existence takové překážky vedoucí k zamítnutí žádosti neshledal nyní ani městský soud.

16. Správní orgán I. stupně a následně žalovaná poté shledali, že se přes provedený výsledek žalobkyně nepodařilo ověřit údaje v její žádosti. Tento závěr z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřetelně vyplývá - správní orgán I. stupně výslovně uvedl: „*správní orgán tak na základě uvedeného dospěl k závěru, že svým postupem při výsledku účastnice řízení naplnila důvod pro neudělení (nevydání) nového povolení k dlouhodobému pobytu za požadovaným účelem, a to konkrétně důvod uvedený v § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.*“ nebo „*protože správní orgán, jak bylo výše uvedeno, shledal, že je v případě účastnice řízení naplněn důvod pro neudělení (nevydání) nového povolení k zaměstnání uvedený v ust. § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. rozhodnul tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí*“; žalovaná uvedla: „*V žádosti o dlouhodobý pobyt lze nalézt kolonku č. 17, která se týká předchozího pobytu na území delšího než 3 měsíce, v rámci které je nutné vyplnit délku předešlého pobytu, důvod a místo pobytu..Komise za to, že správní orgán I. stupně byl oprávněn podřadit zjištěný skutkový stav pod ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. V této situaci a v uvedených skutkových okolnostech správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců*“ se závěrem, že „*Komise konstatuje, že stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastnice řízení dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu, že se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání*“.

17. V této situaci a v uvedených skutkových okolnostech správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

18. Podle citovaného ustanovení nelze dlouhodobé vízum udělit tehdy, jestliže „*se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří **tyto údaje ověřit***.“ (zdůraznění doplnil městský soud).

19. Krajský soud v Praze k tomu v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015 – 38, č. 3545/2017 Sb. NSS dále vyložil, že: „[t]ext § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsahuje tři různé alternativně využitelné důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Prvním je samotná skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru. Druhým je situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho

žádost opírá. Třetí z těchto důvodů pak představuje stav, kdy se nepodaří ověřit údaje v žádosti žadatele, tj. stav důkazní nouze (non liquet), který však zákonodárce činí závislým na předchozích dvou alternativách v tom smyslu, že přichází do úvahy jen tehdy, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ [cizinec se dostavil k výsledku (je-li takový výsledek potřebný), předložil požadované doklady, a přesto se jeho tvrzení v žádosti nepodařilo ověřit]. Třetí alternativa je tak podmíněna tím, že cizinec důkazně vyčerpal jak své oprávnění předkládat doklady ke svým tvrzením, tak i možnost být k věci vyslechnut, může-li výsledek k ověření údajů přispět. Teprve tehdy se může uplatnit tímto ustanovením zakotvené důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti, jakožto zákonem o pobytu cizinců stanovená odchylka od obecně platící zásady materiální pravdy, podle níž je to správní orgán, kdo je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky právních předpisů, ochrany dobré víry a oprávněných zájmů dotčených osob a s požadavkem proporcionality zásahu do těchto práv (viz § 3 správního řádu).“ (podtržení doplněno městským soudem).

20. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tedy ze své podstaty představuje důvod k zamítnutí žádosti pouze v těch případech, u nichž nebylo možno pro dostatečnou nesoučinnost žadatele ověřit věrohodnost údajů stanovených a uvedených v jeho žádosti. Předmětné ustanovení pak lze aplikovat nejen na údaje v žádosti samotné, nýbrž i na údaje z jejích příloh (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 A 30/2016 – 97, dostupný na www.nssoud.cz).

21. Žádost žalobkyně v kolonce č. 17 poskytuje prostor pro uvedení (i) data předchozího pobytu (datum od a datum do), (ii) důvodu předchozího pobytu a (iii) místa předchozího pobytu. Údaj o plnění účelu předešlého povoleného dlouhodobého pobytu, jenž správní orgány hodlaly výsledkem žalobkyně ověřit (a to se jim pro nesoučinnost žalobkyně nepodařilo), tedy zjevně není součástí žádosti či jejích příloh a nelze jej zaměňovat s údajem o důvodu pobytu, který naopak je součástí žádosti v kolonce 17 a který žadatelka (žalobkyně) nevyplnila (ale tyto údaje jsou ověřitelné z informačního systému).

22. Jelikož údaj o plnění účelu předchozího pobytu není údajem uvedeným v žádosti či v jejích přílohách, správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když zamítl žádost žalobkyně o nové povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tj. proto, že se nepodařilo ověřit údaj v žádosti o tom, zda žalobkyně plnila účel předchozího povoleného pobytu. Skutečnost, že se výsledkem žalobkyně nepodařilo ověřit údaj o tom, zda plnila účel předchozího povoleného pobytu, tedy není možné kvalifikovat jako důvod pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

23. Z vyložených důvodů se městský soud se závěry žalované (a potažmo správního orgánu I. stupně) neztotožnil.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. Věc proto podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované vrátil k dalšímu řízení.

25. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná znovu posoudí odvolání žalobkyně a bude přitom vycházet z toho, že skutečnost, se nepodařilo ověřit údaj o tom, zda žalobkyně plnila účel předchozího povoleného pobytu, není důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně ze dne 14. 4. 2014 podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalované, která ve věci úspěch neměla.

27. Náhradu nákladů řízení představuje pro žalobkyni soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za žalobu a dále žalobkyni náleží náhrada za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal k návrhu žalobkyně učiněnému na jednání dne 22. 10. 2019 náhradu za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a účast na jednání před soudem nepřesahujícím 2 hodiny) - po 3.100 Kč vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Podání dalšího vyjádření ve věci samé (replika ze dne 13. 3. 2018) podřadil městský soud k úkonu podání žaloby ve věci samé, neboť obsahem této repliky bylo jen setrvání na dříve uplatněné žalobní argumentaci. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 9.300 Kč (3 x 3.100 Kč). Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % - 2.142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 15.342 Kč (3.000 Kč + 10.200 + 2.142 Kč). Za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobkyně s tímto návrhem neuspěla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu